

ПАМ'ЯТАЙМО ПОЛЕГЛИХ, ШАНУЙМО ЖИВИХ

Вісімнадцять років тому, 15 лютого 1989 року, контингент радянських військ покинув афганську землю і припинилася десятирічна ганебна війна в історії радянської держави. Ціною майже п'ятнадцяти тисяч юних життів своєї держави керівництво СРСР мало намір загнати афганський народ із середньовіччя у „світле майбутнє”. „Політична помилка” – таку оцінку дали згодом афганській війні - таким чином зовсім знецінивши подвиг полеглих юнаків, їх рани і скалічені долі, глибоку психологічну травму, медалі й ордени і, нарешті - гіркі сльози десятків тисяч матерів. Ще довго будуть гоїтися афганські рани і будуть боліти зранені душі колишніх афганців, матері оплакуватимуть полеглих синів, дружини – чоловіків, діти – батьків. І ніколи їм так і не вдасться збагнути за що, за які ідеали, чому їх рідні гинули на чужій землі? Чому народ, який вони буцімто захищали, так вороже ставився до них і від малого до старого брав у руки зброю і вбивав. Вбивав ні в чому не винних юнаків, які ще вчора сиділи за шкільними партами чи студентськими лавами і вірили в торжество добра та справедливості соціалізму.

Афганська війна – це майже 14,5 тисячі загиблих, 11,6 тисячі інвалідів, 309 – зниклих безвісти. Та ніхто не веде статистики скільки ще учасників Афганської війни звели порохунки зі своїм життям через несприйняття соціалістичної дійсності – Афганістан докорінно змінив їх світогляд і заставив їх прозріти ще тоді, коли більшість оточуючих сліпо вірили в комуністичні ідеали. Ніхто не підраховував скільки скалічених доль, через несприйняття реального буденного життя породив Афганістан.

Не обминула Афганська війна і Радехівщину. У складі першого миротворчого контингенту радянських військ у Республіці Афганістан проходив службу міський голова міста Радехів Василь Григорович Кутенський. За десять років війни понад 120 юнаків з нашого району побували в афганському пеклі. З них: одинадцять військовослужбовців нагороджено медалями «За бойові заслуги» і „За відвагу”, Віктора Йосиповича Матківського з Павлова – орденом «Червоної зірки», двома орденами «Червоної зірки» нагороджений майор запасу Ігор Богданович Коцур.

Та найбільше горе спіткало родини Анатолія Павлосюка, Івана Павлюка, Василя Лещина, Ярослава Лащука, Володимира Басюка, Михайла Гриба, яких орденами та медалями нагороджено вже посмертно. Їм не судилося знову побачити рідну землю, відчути терпку радість повернення з війни. Їхніми іменами вдячні земляки називали вулиці, піонерські дружини, найкращі колгоспні поля. За два десятиліття після Афганської війни не стало піонерських дружин, колгоспів і навіть зникла з лиця землі держава, яка посилала цих юнаків на загибель в афганські гори. Та й багато теперішніх чиновників замість того, щоб із розумінням ставитися до проблем учасників

Афганської війни, дуже часто відповідають: -„Ми вас не посилали на цю війну”. Та як би там не було, скільки б ще змін не відбулося на сторінках історії, ми не повинні забувати про своїх полеглих земляків, не повинні ділити їх на своїх і чужих героїв. Бо полеглим не потрібна вже слава і наше визнання – їм потрібна лише наша пам’ять.

Учасники Афганської війни не зі слів знають, що таке солдатська дружба і як важливо у важку хвилину відчувати підтримку товаришів. Війна поріднила їх назавжди і зробила побратимами. Тому закономірно, що повернувшись додому „афганці” Радехівщини об’єдналися у спілку ветеранів Афганської війни. А щоб увіковічнити пам’ять про полеглих на афганській землі побратимів, вирішили спорудити обеліск на військовому кладовищі у Радехові. І, мабуть, символічно, що саме 15 лютого відбулося відкриття обеліска і що через 18 років після війни линула щира молитва за душі убієнних наших земляків на афганській землі.

Надія ЯРМОЛА

У ХЛІБІ НЕ ВІДМОВТЕ ДІТЯМ...

Не було в хаті ні грошей, ні хліба -
Жила бабуся в містечку сама.
Ось за дверима чути кроки ніби
Це внучка залетіла, мов стріла.
Скарбничку, на полиці що лежала,
(Колись туди скидала дріб’язок)
Довгенько так уважно рахувала –
Життя давало їй такий урок:
„Мою бабуся досі кашель мучить.
Куплю їй ліків, хліба, молока”. –
Їй поклала на прилавок нерішуче
Увесь свій скарб малесенька рука.
„Ты эту милостыню где просила?”-
Зло кинула у вічі продавець.
Просити вже не було в неї сили,
З плачем дівча побігло навпростець.
Їй було все таким незрозумілим:
Якісь купюри, продавщиці гнів...
На плитці швидко зупу розігріла
Їй бабусі мовчки подала на стіл.
І вже не було мови за хлібину,
Тільки в душі щемів ще біль.
За що ви так принизили дитину?
За хліб святий, за святу сіль?

Ніколи хліба не відмовте дітям,
Які б вони не несли копійки.
В житті буває часто розмаїто.
Та нам би менше продавців таких.

*Любов ПЕНДИК,
селище Лопатин*

ДЕРЖАВНІ ДІТИ

Воістину велике добре серце має людина, котрій вдалося досягнути сирітську долю, перейнятися болем і надією сироти і усвідомити, яка величезна відповідальність лягає на плечі нашого суспільства за долю кожної дитини, позбавленої батьківської любові і піклування.

Методист Радехівського районного відділу освіти Любомира Володимирівна Безпаленко 16 років поспіль опікувалася дітьми-сиротами обіймаючи посаду методиста з охорони дитинства.

Скільки ж то разів їй доводилося рятувати дітей від згубного впливу батьків-п'яниць, забирати їх з вулиці і влаштовувати в дитячі будинки – інтернати, щоб вони мали можливість здобувати освіту, були ситі і одягнені, шукати їм опікунів і усиновителів. Жінка переймалася долею кожної такої дитини, по-материнськи зігрівала сирітські серця, вселяючи в них віру і оптимізм, без яких було б неможливе їх подальше життя. Не важко влаштувати в інтернат чи знайти опікунів дитині, котра втратила батьків, але як важко забирати дитину в матері чи батька, котрі, привівши її на світ зовсім забули про свій батьківський обов'язок перед Богом і людьми. Їх аморальний спосіб життя, постійні пиятики і жорстоке поводження з дітьми не можуть не залишити свій відбиток в дитячих душах. В таких сім'ях дуже часто старші діти замість батьків піклуються про своїх молодших братиків і сестричок. Та як би важко і нестерпно їм жилося, підсвідомо вони бояться втратити рідних людей. Любомира Володимирівна пригадала, як їй доводилося очолювати комісію і забирали в інтернат дітей-сиріт, якими опікувався їх дядько. У дядька траплялися напади божевілля і він погрожував всім фізичною розправою. А племінники, наче злякані звірята, ховалися в бур'янах від гостей з району.

- Нам довелося приїжджати за ними кілька разів, - ділиться спогадами Любомира Володимирівна і змахує з очей непрохану сльозу. – Стільки всього мені довелося пережити і побачити разом з обездоленими дітьми, що я і досі не можу спокійно згадувати про все це, - виправдовується ніяково. – Кому хоч раз довелося побачити в яких жахливих умовах живуть деякі діти – і сироти, і при живих горе-батьках, той, мабуть, вже ніколи не зможе забути побачене. Але в яких би умовах вони не жили, саме слово – інтернат їх жахає доти, поки вони не зрозуміють, що тут про них піклуються, тут їх нагодують, одягнуть, тут є всі умови для навчання і відпочинку. Та, мабуть, найбільші блага у світі не можуть замінити дитині материнської любові. Як я раділа, - продовжує Любомира Володимирівна, - коли дітей-сиріт

усиновляли хороші сім'ї, як пишалася дітьми, які після закінчення школи-інтерната продовжували навчання у середніх-спеціальних і навіть вищих навчальних закладах. Їх не зламали життєві негаразди і вони ставали справжніми людьми. Але були і розчарування, - з гіркотою згадує жінка. – Бо нерідко діти з неблагополучних сімей йдуть торованою їх батьками дорогою. І вже в дорослому віці дуже часто не розуміють, що здорова людина має покладатися на свій розум, на свої роботящі руки, а не вимагати до себе особливої уваги від держави.

Слухаючи розмову Любомири Володимирівни, пригадала, як дорослий чоловік, заробляючи собі на прожиття крадіжками і прилучившись до чарки, втратив роботу, житло, довів себе до каліцтва. Але при цьому у всіх своїх негараздах звинувачував міську владу, мовляв: - „Невже для сиріт в міській ради немає ні житла, ні грошей?”

Державна опіка про дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування дійсно відчутна. Дітям-сиротам, які виховуються в школах-інтернатах, відкрито банківські рахунки, на які щомісяця поступають державні допомоги та пенсії. Цими коштами дитина-сирота зможе скористатися, досягнувши повноліття. Діти-сироти, яких виховують опікуни та піклувальники також одержують такі допомоги. Районним відділом освіти діти-сироти застраховані від нещасних випадків. Щороку кожній такій дитині виділяються кошти на оздоровлення. У 2007 році ця сума, приміром, становить 1200 гривень на кожную дитину. Також вони мають можливість оздоровлюватися в дитячих таборах літнього відпочинку і в „Артеку” зокрема. 19 дітей-сиріт Радехівського району користуються єдиними пільговими квитками для проїзду в громадському транспорті, для безкоштовних екскурсій, відвідування музеїв, театрів та кінотеатрів, спортивних майданчиків. 22 дітей-сиріт, які навчаються в загальноосвітніх школах району, безплатно харчуються, а також отримують одноразову державну допомогу на придбання взуття та одягу. 28 дітей навчаються в школах-інтернатах та дитячих будинках області. Після закінчення школи та досягнення повноліття районний відділ освіти виплачує дітям-сиротам одноразову допомогу в сумі 795 гривень. Держава також піклується і про здоров'я дітей-сиріт. Двічі на рік вони проходять медогляд, мають можливість безоплатно лікуватися у стоматолога та в інших лікарів. І не потрібно думати, що все це лише на папері, бо й дійсно діти-сироти з нашого району, які потребували медичної допомоги, одержали її. Діти-сироти, які бажають продовжити навчання у середніх спеціальних та вищих навчальних закладах також не залишаються без опіки держави. В середніх спеціальних навчальних закладах вони забезпечуються гуртожитком, безплатним харчуванням, державними стипендіями. У вузах їх також безплатно забезпечують гуртожитком, державними стипендіями і допомогами.

Прагнуть подарувати свято обездоленим дітям і небайдужі люди району та міста. Зокрема, чимало підприємців, керівників державних підприємств з розумінням ставляться до прохання Любомири Володимирівни виділити

кошти на придбання Різдвяних подарунків чи святкових продуктових наборів дітям-сиротам. Із вдячністю Любомира Володимирівна називає прізвища підприємців Степана Коханчука, Василя Яворського, Михайла Макара, Богдана Ігнатовича, Юрія Галілея, керівників підприємств: ЗАТ „Галичина”, Лопатинського спиртового заводу, КП „Радехівське лісомисливське господарство”, районного осередку Союзу українок. Ці люди жодного разу не відмовилися допомогти обездоленим дітям. Та, на жаль, є й такі, котрі навідріз відмовляються допомагати сиротам, мовляв мають своїх дітей, а тому є їм про кого дбати. Та, як кажуть у народі: „ на „ні” і суду нема”.

При державній районній адміністрації створено службу у справах неповнолітніх, яку очолює Володимир Лотоцький. Тепер всі питання про соціальний захист та піклування про дітей-сиріт вирішуються тут. Любомира Володимирівна полегшено зітхає, бо доля сиріт району у надійних руках. Але і районний відділ освіти продовжує опікуватися учнями-сиротами згідно з чинним законодавством.

Згадуючи про свою роботу, Любомира Володимирівна показує мені світлини, на яких зображені діти-сироти до долі яких вона стала причетною. Гарно одягнуті та причепурені, усміхнені дитячі личка. Це завдяки вихователям школи-інтернату вони стали такими. На перший погляд і не скажеш, що ці хлопчики та дівчатка позбавлені батьківського піклування. Лише ледь вловима краплина суму в оченятах виказує їх соціальний статус. Скільки ж то людського тепла і любові потрібно докласти, щоб оченята сироти випромінювали спокій і радість?

Надія ЯРМОЛА

На засіданні міськвиконкому

АМБРОЗІЯ ЗАВОЙОВУЄ НОВІ ТЕРИТОРІЇ

Тривожні повідомлення про все нові й нові жертви амброзії полинолистої, які передають засоби масової інформації щоосені, заставляють серйозно замислитися над безпекою, яку несе людям цей однорічний бур'ян. Амброзія, користуючись нашою безгосподарністю, швидко завойовує все нові й нові території. Біда в тому, що ця рослина не тільки виснажує землю та заглушує посіви, вона може спричинити небезпечні захворювання у людей. Ця невиваглива рослина також не оминула і поля нашого району. Тому на часі є розпорядження голови Радехівської райдержадміністрації Б.Карплюка від 15 січня 2007 року „Про затвердження заходів щодо локалізації та недопущення подальшого розповсюдження на території району амброзії полинолистої” та відповідне розпорядження голови Радехівської міської ради В.Кутенського.

На засіданні міськвиконкому, яке відбулося тринадцятого лютого цього року, було розглянуто питання про недопущення поширення амброзії на території Радехівської міської ради та затверджено розроблені міськрадою заходи по знешкодженню цієї небезпечної рослини. Зокрема протягом року

вестиметься контроль за поширенням, локалізацією та ліквідацією даного карантинного бур'яну на території міста Радехова та села Кути. У травні-червні та вересні-жовтні проводитимуться обстеження території міської ради з метою прогнозу поширення амброзії та інших карантинних бур'янів. Узбіччя доріг, території підприємств та організацій обов'язково мають регулярно обкошуватися та залужуватися травостоями, які витісняють амброзію.

Керуючись чинним законодавством України, зокрема Постановою „Про затвердження Правил обліку громадян, які потребують поліпшення житлових умов”, члени міськвиконкому затвердили перереєстрований список громадян, занесених в чергу на квартирний облік, оскільки згідно з рішеннями міськвиконкому ще 12 осіб потребують поліпшення житлових умов. На сьогоднішній день в черзі на квартирний облік стоїть 164 особи, в тому числі у списку пільгових категорій громадян, які потребують поліпшення житлових умов числиться 61 особа.

Члени міськвиконкому також проголосували за те, щоб зняти з балансу міської ради житловий будинок по вулиці Об'їзній, 54 тому, що всі квартири в будинку приватизовані і він перебуває у спільній власності жителів.

На засіданні міськвиконкому також було розглянуто питання про погодження змін у складі комісії при Радехівському міськвиконкомі, недопущення випадків захворювання на сказ свійських тварин та вжиття заходів для профілактики поширення цього захворювання серед домашніх та бездомних тварин, а також ряд інших питань, з яких прийняті відповідні рішення.

Семінар у Києві

Партнерський досвід

Упродовж кількох поколінь люди у закритих суспільствах жили з вірою в те, що їх життя перебувало під новим контролем влади. Від влади очікувалось, що вона має забезпечити всі потреби громадян, і водночас, вважалось, що на владу не можливо впливати і навіть годі намагатися її зрозуміти. Однак з тих часів в Україні відбулися значні зміни, що вплинули на процес демократизації, і зараз європейську інтеграцію проголошено стратегічною метою.

„Демократизація України: програма малих проектів” здійснюється за фінансової підтримки Міністерства Великої Британії у справах міжнародного розвитку. Програму виконує консорціум не урядових організацій у складі Комітету виборців України та Українського незалежного центру політичних досліджень. Метою програми є посилення демократичного голосу громадян і переведення процесів демократизації зі сфери політичної дискусії до рівня повсякденного життя людей в громаді.

Ознайомитись із запровадженням даної програми в Україні, я, як голова Радехівської районної організації „Молодий Народний Рух” і депутат Радехівської міської ради, завдяки члену Комітету виборців України Оксани Дещаківської 25 січня 2007 року був запрошений в місто Київ на січневу

конференцію „Громадою... до Європейського майбутнього”. Дана конференція проводиться у формі відкритого форуму, щоб надати можливість представникам 10 пілотних громад (де програма успішно працює в громадах: Артемівська, Бродів, Вугледара, Дрогобича, Єнакієвого, Самбора, Соколя, Тельманова, Тореза та Червонограда) ознайомити інших учасників конференції з їхніми публікаціями та досягненнями, які були представлені у невеликій виставці. Конференцію відкрила стратегічний консультант програми Крістін Форестер, виступили також Микола Пухтинський - голова Фонду сприяння місцевому самоврядуванню, Андрій Дуда - головний консультант Служби ситуативного аналізу Секретаріату Президента України. Після виступів учасники конференції мали змогу працювати у шести робочих групах над наступними темами: ”Зміни відносин між неурядовими організаціями та місцевою владою”, „Робота в коаліціях”, „Стандарти розвитку громад та залучення громадян”, „Сталість та ресурси”, „Навички та інструменти необхідні для розвитку громад”, „Розвиток громадської активності”.

Я обрав тему „Зміни відносин між неурядовими організаціями та місцевою владою” де представники пілотної громади міста Червоноргада ділились досвідом запровадження програми в своєму місті, як їм вдалося створити коаліцію із не урядових організацій міста і підписати суспільний договір із міським головою Червонограда. Сподобалось мені те, що конференція проходила у вигляді „відкритого простору”. Це надавало можливість учасникам конференції вільно пересуватись у залі і залучатись до роботи інших груп, вносити у їх роботу свої зауваження і пропозиції. Я, як молодий депутат, багато почерпнув із проведеної конференції і привіз багато ілюстрованого матеріалу про впровадження даної програми у громадах Львівської, Донецької областей. Маю надію, що нам до снаги буде зробити щось подібне і в нашому місті.

*Андрій ШЕБЕЦ,
депутат Радехівської міської ради*

РАДЕХІВ – ОДНЕ З НЕБАГАТЬОХ МІСТ, В ЯКОМУ ЦІЛОДОВО ВОДА

Інтерв'ю в номер

Питання про доцільність та законність підняття тарифів на комунальні послуги ще й досі не перестає бути актуальним на сторінках засобів масової інформації. Та дуже мало говориться і пишеться про те, чи змогли б комунальні підприємства при нових цінах на газ та електроенергію надавати свої послуги за старими тарифами. Сьогодні наша розмова на цю тему з директором комунального підприємства „Радехівське ВКГ” Синишиним Богданом Івановичем.

- Богдане Івановичу, на посаді директора комунального підприємства „Радехівське ВКГ” Ви перебуваєте не цілий рік. Які зміни за цей час відбулися на підприємстві і що нового Вам вдалося запровадити у роботі?

- За дев'ять місяців мого перебування на посаді директора комунального підприємства „Радехівське водо-каналізаційне господарство” суттєвих змін на підприємстві не відбулося. Колектив працює злагоджено, бо всі добре знають, що за свою роботу вчасно одержать відповідну зарплату. А працювати є над чим: потрібно в належному стані підтримувати 24 кілометри траси водопроводу та 17 кілометрів - водовідведення. І сьогодні ми не без гордості можемо сказати, що Радехів – одне з небагатьох міст Львівщини, в якому цілодобово є вода.

За цей час нам вдалося вирішити проблему водопостачання житлового масиву в районі автопарку. І вдалося зробити це завдяки взаєморозумінню та тісній співпраці нашого підприємства з головою Радехівської райдержадміністрації Б.Карплюком та міським головою В.Кутенським. Завдяки їм були виділені відповідні кошти для вирішення цієї проблеми.

- У зв'язку із зростанням цін на електроенергію Вам відповідно довелося підняти тарифи на водопостачання та водовідведення. Але в засобах масової інформації часто доводиться зустрічати інформацію про необґрунтованість підняття тарифів на комунальні послуги. А яка Ваша думка стосовно цього питання?

- Детально проаналізувавши діяльність нашого підприємства, ми зрозуміли, що зі старими тарифами ми можемо вилетіти, як то кажуть, „в трубу”. І тоді на розгляд сесії Радехівської міської ради ми подали розроблені нами економічно обґрунтовані нові тарифи на водопостачання та водовідведення. Після детального обговорення депутати міської ради затвердили нові тарифи, збільшивши їх на 30 відсотків, порівняно зі старими. І на сьогодні тарифи для населення становлять: водопостачання – 2 грн. за 1 метр кубічний, водовідведення – 1,2 грн. за 1 метр кубічний. У загальному потрібно заплатити 3,2 гривні за 1 метр кубічний водопостачання та водовідведення. Чи дорого це? Давайте порівняємо: 2 літри мінеральної води коштує в середньому 2,5 гривні, а за нашими тарифами в середньому подача до квартири 10 літрів води і її забір в каналізацію коштують всього-на-всього 3,2 копійки! Гадаю, що наведені цифри красномовно говорять самі за себе.

А галас навколо нових тарифів, який здійняли окремі політики в центральних засобах масової інформації свідчить про те, що вони зароблять собі додаткові бали на проблемах комунальних підприємств. Адже більшість людей ще й досі не можуть зрозуміти, що комунальна служба є найнеобхіднішою службою у кожному місті. А робота в ній є найневдячнішою, бо як би ми не працювали, все одно нарікань від споживачів буде значно більше, як подяки. Постійна наявність води у водопроводі сприймається, як належне, але якщо її з певних причин немає всього кілька годин – відразу ж нас засипають скаргами.

- Богдане Івановичу, на сьогодні є актуальним вислів, що якісна питна вода і екологічно нешкідливе водовідведення є цінним товаром, за який потрібно платити. Чи завжди вчасно радехівчани розраховуються з вашим підприємством за цей цінний товар?

- Ми вже нарешті зрозуміли, що за всі послуги потрібно платити. Більшість населення нашого міста вчасно розраховуються за послуги водопостачання та водовідведення. І я, користуючись нагодою, хочу щиро подякувати тим радехівчанам, які своєчасно платять за послуги Радехівського водо-каналізаційного господарства. Але, на жаль, є в нас також і злісні неплатники. І серед них є також і юридичні особи.

- Люди, які роками не платять за комунальні послуги, мабуть, перешкоджають нормальній роботі комунальних підприємств? А якими впливовими методами КП „Радехівське водо-каналізаційне підприємство” заставляє боржників розраховуватися за водопостачання та водовідведення?

- Як не прикро, але ще існує категорія людей, які вважають, що послуги водопостачання та водовідведення їм повинні надаватися безоплатно. Звичайно, бувають випадки, коли людина з певних причин не може заплатити за комунальні послуги один місяць. Але вона обов'язково має заплатити заборгованість за послуги нашого підприємства вже наступного місяця. Якщо цього не станеться – першим нашим кроком буде письмове попередження про те, що в десятиденний термін споживач повинен погасити борг, або його помешкання буде відключено від центрального водопостачання шляхом опломбування кранів. На особливо злісних неплатників ми подаємо позовні заяви в суд. Приміром, на сьогоднішній день ми розіслали попередження 31 споживачу і готуємо позовні заяви на 10 злісних боржників.

- Богдане Івановичу, чи дозволяє фінансовий стан КП „Радехівського водо-каналізаційного господарства” виділяти кошти для розвитку підприємства, закупівлі нового обладнання і потрібної техніки?

- Фінансовий стан нашого комунального підприємства на сьогодні дозволяє нам вчасно виплачувати працівникам заробітну плату, сплачувати податкові платежі, закуповувати пально-мастильні матеріали, проводити розрахунки за електроенергію, закуповувати найнеобхідніше обладнання і матеріали для ліквідації проривів і очистки каналізаційної мережі. Але нам катастрофічно не вистачає коштів на оновлення техніки, реконструкції очисних споруд, заміни водопровідної та каналізаційної мережі. Приміром, машина для очистки каналізаційної мережі на сьогодні коштує двісті тисяч гривень і вона б дуже нам знадобилася. Хочеться вірити, що при сприятливій районній та міській владі це стане реальністю.

Хочу запевнити радехівчан, що працівники комунального підприємства „Радехівське водо-каналізаційне господарство” будуть робити все можливе, аби в кожній оселі нашого міста завжди була вода і відводилися стоки.

БДЖОЛИНИЙ МЕД - У БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД

Нещодавно відбулася рада Братства пасічників Радехівського району, в якій взяли участь члени ради, представники первинних осередків Братства бджолярів, начальник управління сільського господарства В.Призва та інші.

Голова Радехівського районного Братства пасічників З.Твердохліб звітував про роботу Братства за минулий рік, інформував про хід конкурсу на кращий проект хоругви та гімну районного Братства пасічників, підсумки якого підбиватимуться у березні цього року. Також на раді йшлося про захист бджіл від отруєння пестицидами, про заходи по впорядкуванню могили видатного пасічника Ю.Дуткевича, про історію ікони Зосима і Саватія – покровителів бджільництва. Також для бджолярів району прозвучала інформація про конференцію пасічників Львівщини, яка відбулася наприкінці січня цього року. Ще чимало інших не менш важливих питань розглянули бджолярі на своїй раді і прийняли важливі рішення. Зокрема, було вирішено у районному історико-краєзнавчому музеї створити куток бджоляра, прийнято рішення про збір членських внесків. Одноголосно бджолярі району проголосували за пропозицію створити при районному Братстві пасічників благодійний фонд, щоб діти в дитячих садочках та учні Лопатинської школи-інтернату мали можливість ласувати запашним медом.

З нагоди ювілею священництва о. Ярослава Михалюка

У неділю 11 лютого в концертній залі Радехівської районної школи мистецтв відбулися урочистості з нагоди ювілею священничої діяльності настоятеля церкви св.Миколая отця Ярослава Михалюка. Директор школи мистецтв Ю.Сухар організував та провів чудовий святковий концерт.

З нагоди 35-річного ювілею священничої діяльності отця Ярослава Михалюка вітали голова Радехівської райдержадміністрації Б.Карплюк, заступник голови Радехівської районної ради П.Музичка, заступник голови райдержадміністрації з гуманітарних питань М.Костюк, голова Радехівської міської ради В.Кутенський, секретар міської ради З.Твердохліб, спеціаліст міської ради Л.Литовинська, представники політичних партій та інші керівні особи району.

Заступник голови Радехівської районної ради П.Музичка у своєму привітанні наголосив, що о.Ярослав Михалюк зумів зберегти єдність церковної громади.

Міський голова В.Кутенський подякував ювіляру за щире духовне служіння на теренах міста, за єдність і спокій в громаді. Від імені міської ради ювіляру були вручені квіти та подарунок.

Присутні у залі були зачаровані співом хору вчителів району „Просвіта”, а отець Ярослав Михалюк зізнався, що він щиро вражений, адже свято було для нього несподіванкою.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО ТАКЕ УКРАЇНА?

Герої визвольних змагань

Його ім'я викликало суперечливі тлумачення в істориків і нівелювалися всі його заслуги перед Україною під час національно - визвольних змагань. Сталінські концтабори забрали десять років його молодості, а решту років життя проходили під невпинним пильним наглядом кагебістів. Навіть після смерті вони супроводжували його тіло до самої могили. Шугаючи поміж людей в шкірянках, мові чорні круки, вдивлялися в незнайомі обличчя, чи була не поз'їжджалися на похорон його соратники по боротьбі. А на цвинтарі, коли над його могилою люди молилися разом із священником, вони навіть не знімали шапок.

Мирон Васильович Матвієйко народився у 1914 році в селі Беримівці, Зборівського району Тернопільської області у родині греко-католицького священника. Родина Матвієйків була багатодітною. Діти виховувалися в душі українського патріотизму і глибокій пошані до Божого слова, до книг і наук. Тому всі ходили до школи, закінчували гімназії і при бажанні могли вчитися далі. Якщо в родині народжувався син, то батьки заздалегідь знали, що у майбутньому він буде священником. Так у Матвієйків велося з роду в рід. Тому після закінчення чотирикласної сільської школи, Мирон продовжив навчання у Львівській гімназії. А коли постало питання про вибір майбутньої професії, він навідріз відмовився від священництва. Його змалку захопила історія рідного краю, а особливо – археологія. Та хіба могли його батьки погодитися з таким вибором? А Мирон був впертим і пояснював все дуже просто, мовляв священник має свято вірити в те, що проповідує людям, а він ще дуже молодий і поки що невпевнений у своїй вірі. Але й стати археологом батько йому не дозволив, тому Мирон продовжив навчання у Німеччині у медичному інституті. На той час юнак захопився ще й літературною діяльністю. Він пише невеличкі п'єси, дитячі вірші та казки і видає свою першу збірку дитячих творів. (Одна з таких книг за словами дружини Мирона Васильовича - Євдокії Петрівни Карплюк ще й до нині зберігається у дочки Дарини, яка проживає у Луцьку).

Ще навчаючись у Львівській гімназії, Мирон Матвієйко познайомився з членами Юнацької організації ОУН. Національна ідея заповонила юначе серце і він з головою поринув у роботу організації. А оскільки Мирон був грамотним енергійним юнаком його обрали членом активу ОУН.

У Берліні Мирона Матвієйка – студента медичного інституту, застала Друга світова війна. Коли у 1941 році гітлерівці напали на Радянський Союз і окупували українські землі, Мирона Васильовича Матвієйка засилають до праці в німецький Абвер. Звідти він передає керівництву революційної ОУН цінну інформацію. Після звільнення з німецького концтабору Степана Бандери, Микола Лебедь передає Мирона Матвієйка у його розпорядження. А згодом керівництвом ОУН призначає Мирона Васильовича Матвієйка шефом служби безпеки ОУН. А це свідчить про те, що неабияку довіру і авторитет він мав в організації. Його ще називали правою рукою Степана Бандери.

На той час розпочався конфлікт в організації ОУН і це не могло позначитися на оперативному аспекті зв'язків всередині організації. Степан

Бандера вирішує послати Мирона Матвієйка в Україну, „щоб він, - як пише у своїх спогадах Степан Мудрик-Мечник,- був докладно ознайомлений у всіх політичних справах і конфліктах, що створили опозицію.” Далі в спогадах С.Мудрика-Мечника йдеться про те, що С.Бандера та І.Кашуба мали розмову з Матвієйком перед відправленням його в Україну. Вони обговорювали всі випадки, які можуть зустріти його, і навіть те, що він може потрапити до рук емгебістів. З ним було домовлено, що він надсилатиме телеграми під різними псевдо: „Усміх”- якщо операція проходитиме вдало і „Кузен” – якщо потрапить ворогові в руки.

У ніч з 14 на 15 травня 1951 року група оунівців під керівництвом Мирона Матвієйка англійським літаком була доставлена в Україну і висадилася в районі Рівного. Там вони потрапили прямо до рук емгебістів, які „тепло” зустріли їх, вдало зігравши роль товаришів з підпілля. Павло Судоплатов – агент МГБ, вбивця полковника Є.Коновальця у своїх спогадах пише, що в групі Мирона Матвієйка МГБ мало свого агента. Судоплатову і його заступнику І.Камазукову вдалося „вбудувати” його в групу підпільників, яка пробивалася з України до Чехословаччини, а потім до Німеччини. Британська розвідка підбрала їх і перевезла на вишкіл до Англії. Перебуваючи у Німеччині і маючи контакт зі С.Бандерою, емгебіст передавав в Україну всю йому відому інформацію. Перебуваючи в Англії, він мав єдиний наказ – вислати закодовану поштову картку на обумовлену адресу в Німеччині, подаючи тентативний шлях повороту оунівців до України. Ворожий розвідник з успіхом виконав своє завдання. Командуванню протиповітряної оборони було дано спеціальні інструкції не атакувати Британського літака, який буде летіти з Мальти з групою Матвієйка, щоб не ризикувати життям свого розвідника а підпільників взяти в полон живими.

Далі П.Судоплатов описує як членів підпільної групи Матвієйка тепло зустріли на конспіративній квартирі люди Райхмана, заступника начальника контррозвідки, які артистично зіграли роль підпільників. Мирон, нічого не підозрюючи, в добрій вірі передав під охорону „повстанців” радіоапаратуру, розповів про завдання його групи і чекав на зв'язок з Проводом підпілля. Після приємного чаювання – до чаю підмішали снодійне, оунівці поснули, а прокинулися вже у внутрішній тюрмі обласного управління МГБ. Мирона Матвієйка літаком доправили до Києва.

Допит Мирона Матвієйка, за словами П.Судоплатова, проводив сам міністр Абакумов і його заступник Питохранов. Мирон розмовляв тільки українською мовою - малозрозумілим для них галицьким діалектом. Допити тривали майже місяць. Емгебісти випитали всю потрібну їм інформацію ще відразу ж після приземлення літака, а тому основним їх завданням було зламати таку поважну персону в ОУН як шеф служби безпеки. Вони показували йому досягнення соціалістичної Української держави і навіть водили в оперний театр. Та чи змогли його купити всіма своїми дивами? Найбільше, чому дивувався Мирон це звідки емгебісти знають біографії

всіх відомих йому керівників ОУН, деталі з їх особистого життя, та їх взаємні непорозуміння?

Після цього Мирона Матвієйка поселили в Києві на конспіративній квартирі під домашній арешт і дали йому можливість вільно пересуватися містом. Звичайно ж за кожним його кроком ретельно стежили. А тим часом Степан Бандера одержував телеграми за підписом „Усміх” і в організації ОУН всі вважали, що група Матвієйка успішно проводить операцію, а Степан Бандера продовжував висилати кур’єрів. Звичайно, про все це Матвієйко навіть і не здогадувався, хоча потім дехто схильний був думати, що він добровільно здався емгебістам.

Після допитів у Києві Мирона Матвієйка перевозять до Львова і він під посиленою охороною мешкає тут в особняку. Йому дозволено виходити в місто, але у супроводі конвою. Згодом він, скориставшись нагодою, втік і вирішив перевірити всі львівські конспіративні квартири і зв’язки. Яким великим було його здивування коли він дізнався, що ніяких зв’язків у Львові не існує, а люди, буцімто пов’язані з підпіллям, були вигадані. Через три дні він сам повернувся до будинку, в якому квартирував. Емгебісти, хоча й були налякані його втечею, але задоволені з того, що їм вдалося посяяти сумнів в душі шефа служби безпеки ОУН і, як їм здавалося, зламати його. Після показового судового процесу Мирона Матвієйка відправили у Сибір відбувати покарання. Перебуваючи у сталінському гулагу, він зовсім випадково дізнається про те, що московська преса роздмухує історію про його добровільну здачу МГБ, і навіть публікує „його” зізнання в якому він засуджує ганебну діяльність української націоналістичної організації.

Відбувши десятирічний термін ув’язнення Мирон Матвієйко повернувся в Україну. Йому дозволили оселитися в Києві і навіть дали квартиру, яку він згодом обміняв на житло у Луцьку. Часто приїжджаючи в село Павлів до своєї рідної сестри, познайомився тут зі своєю майбутньою дружиною Євдокією Петрівною Карплюк. Згодом вони одружилися і Мирон Васильович оселився у Павлові. Потрібно було починати нове життя і реалізовувати свій талант. Він і надалі захоплюється археологією і це після сім’ї і дітей стало його спасінням. Кадебісти сліdkували за кожним його кроком. Він постійно мав повідомляти владу про свої наміри кудись поїхати. Роботу йому не давали, хоча він легко міг знайти її зі своєю медичною освітою і здібностями. Дружина працювала на фермі дояркою і можна лише уявити, як би сутужно доводилося сім’ї з трьома дітьми якби не допомога сестер з-за кордону та павлівського священика о. Давидовича – чоловіка його сестри Марії. Євдокія Петрівна пригадує, як Мирон Васильович забирав її з пологового будинку зі старшим сином. До пологового відділення підійшли два міліціонери і забрали його до райвідділу. А вона з дитиною на руках – за ними. Всього довелося їм пережити.

Але матеріальні нестатки та життєві труднощі не зламали Мирона Васильовича Матвієйка і нікому не вдалося зламати його ідейні націоналістичні переконання. Він не боявся заводити розмову про Україну з можновладцями і кожного разу при цьому задавав їм запитання: -„А чи

знаєте ви що таке справжня Україна?” У своїй квартирі у Луцьку Мирон Васильович облаштував кімнату-музей українських старожитностей, які він збирав по крупинці та археологічних знахідок. Від його історичних та археологічних розвідок не могли відмовитися відомі на той час наукові журнали. І йому вдалося опублікувати в них кілька своїх статей. А от наукову роботу, яку ночами при світлі гасової лампи він писав, на жаль, не оцінив ніхто. Євдокія Петрівна бережливо зберігає всі рукописи Мирона Васильовича і не перестає сподіватися, що його наукова праця не пропаде намарно. Мирон Васильович Матвієйко цікавився не тільки історією та археологією. Він також вивчав філологічні науки, знав 8 іноземних мов. Серед його рукописів ще збереглися записи німецькою, польською, старослов'янською мовами. І, безперечно, зі своїм талантом і знаннями він став би відомою людиною, якби його долю не зруйнувала комуністична держава.

На жаль, Мирону Васильовичу Матвієйку не судилося дожити до самостійної України, якою він марив і за яку боровся все своє життя. Він помер у 1984 році і похований на сільському кладовищі у Павлові. Євдокія Петрівна пригадує як кагебісти не давали спокою її чоловікові навіть тоді, коли він кволий і немічний вже готувався до зустрічі з Богом. Їм навіть не дозволяли підключити хату до електрики. Отак і жили при гасовій лампі до середини вісімдесятих років. Лише на похорон Мирона Васильовича Євдокія Петрівна умовила електриків подати світло до її хати. „ Не давали йому спокою ні при житті, - згадує жінка, - ні після смерті”. На похорон наїхало повно кагебістів. Селяни лише бідкалися, бо непрохані „гості” навіть на цвинтарі, коли відспівували тіло покійника, не знімали шапок.

Надія ЯРМОЛА

САДИСТСЬКІ РОЗВАГИ ВОДІВ

Цілком серйозно!

Люди, які йдуть працювати водіями маршруток, напевне, дуже сильно ненавидять людей. Тільки подумати, скільки у них є засобів і способів проявити свої садистські схильності. У-ух! Щоденно добираючись маршрутками до університету, я помітила різні способи дорожніх „розваг”, отож...

Спосіб №1. Ви собі не можете уявити, який то „кайф” для водіїв красиво проїхатися глибоченною калюжею. Бризки розсипаються таким ефектним віялом і аж до голови обливають усіх, хто стоїть на тротуарі.

Калюжі дають ще один чудовий спосіб для знущань. Потрібно зупинитися посередині особливо глибокої і тихо, про себе тішитися, спостерігаючи за стрибками у воду з високої сходинки: феєрверк бризок, заляпаний одяг, наповнені водою мешти... Обурені крики, напевне, для водіїв лунають звуками чудових мелодій... кому потрібні ті Олімпійські ігри? От де спортивний азарт!

Спосіб №2. Багато водіїв перевіряють бабусь на „чіпкість”. Робиться це так: стаєш на зупинці, а коли на сходинку ставить ногу якась особа явно пенсійного віку, швиденько зриваєшся з місця. „Чіпка” бабуся встигне схопитися за поручень, а „нечіпка” – звалиться зі сходинки, ну і слава Богу, одним „дармоїздом” буде менше.

Та якщо бабулька 1 тур пройшла, ще зовсім не факт, що їй пощастить у другому. А він заключається в тому, що вона має довести водієві, що має право їхати безплатно, як інвалід війни, або як пенсіонерка. Це непросто, бо на боці водія важка артилерія і неспростовний аргумент: „ Вилазь, я сказав, бо от стану і далі не поїду! Чому я маю зі своєї кишені платити?” І якщо бабуся добровільно не вийде, „добрі” пасажири, яким додому скоріше хочеться, самі її випхають...

Спосіб №3. Ще можна вперто не помічати прохань співчутливих пасажирів, яким пощастило запакуватися в салон і які просять за бідолаху, що відчайдушно намагається наздогнати автобус: ”Зачекайте, будь ласка, там ще люди добігають!” Хай добігають, хай видихаються, хай коліна б’ють, спіткнувшись... Все одно можна буде рушати саме в той момент, коли бідолаха майже впевнений: Все, встиг!

Спосіб №4. Ще одна неймовірна насолода – перегони нашими дорогами. Таке враження, що водії благають дорожні служби їх не ремонтувати, бо дуже вже люблять екстремальні траси. Ще б – тут стільки можливостей допекти ненависним пасажиром! Яка ж то радість, набивши маршрутку народом, як бочку квашеною капустою, гнати по ямах та канавах! Головне при цьому – відкрити якнайбільше поручнів у маршрутці та ще по гвинтику від кожного крісла. Щоб не відвалювались але хиталися. І щоб бідолашний пасажир не знав, що краще: сидіти, відчуваючи себе іграшкою „погремушкою”: чи стояти, вчепившись „мертвою” хваткою у спинку хиткого крісла і, намагаючись втримати рівновагу, залишившись при цьому з усіма зубами і без гульт на голові. Для повноти ефекту ще треба забути відчинити в маршрутці люк для провітрювання і смачно собі закурити цигарку „врубавши” касету із частушками. До цієї картини можна ще додати кілька штрихів для вдосконалення: заклеїти чорною плівкою вікна, низько-низько – щоб у пасажирів було мінімум шансів розпізнати свою зупинку. Хоча вони, гади, вже навчилися за кількістю поворотів орієнтуватися.

Поспостерігавши за цими „розвагами” в мене виникла ідея послати типову нашу маршрутку в музей тортур. Інквізитори плакали б від заздрощів! Хоча інколи трапляються ввічливі та приємні водії, більше б таких!

Ліля СКОПИК

МАРГАРИТКИ

Етюди з нашого життя

Забарилась цьогорічна зима. Уже січень добігає кінця, а снігу ще й не було. А в обідню пору, як сонячні промені торкнуться землі, то і травичка свої стебельця попіднімає, а між нею де-не-де і маргаритки ніжні пелюстки порозпускають...

Цього дня гарний настрій був у маленького Дмитрика. Усю дорогу щебетав щось матері.

Аж тут назустріч їм мамина подруга:

- Ой, скільки не бачились! – І розговорилися.

А Дмитрик тим часом, як побачив квіточки в траві, то й про все на світі забув! І не помітив, що земля мокра, бо дощик перед тим був.

Вимазав чобітки, але зірвав з десяток крихітних маргариток і мерщій до матері.

- Мамо, дивись, я серед зими квіточок нарвав! А я знав, що ти любиш квіти...

- А хіба це квіти? Викинь їх! Підбираєш всяку гидоту! А ще вимазався, як поросся в болоті! Ось Марія Іванівна всім знайомим скаже, який ти не вихований...

Затремтіли губки у Дмитрика. Дві гарячі сльозинки покотились по личку і впали на маргаритки, що хаотично лежали на тротуарі.

ЛЕЛЕЧИНЕ ГНІЗДО

Гілки дуба ніби вниз похилилися. А тут раптом і листя почало жовтіти. Кажуть, що відтоді, як в лелечім гнізді, що було поруч, поселився сум.

Гніздо почорніло, осунулося...

І це вже так другий рік.

Незлюбили лелеки старих господарів: щоденні галасливі компанії, нестерпна музика, лайливі слова... Як полетіли, то й не повернулися уже сюди.

А оце недавно господарі хати помінялися. І як тільки повернуло на весну, повеселішав дуб. Знову гілки вверх піднялися, готові зеленим листям обсипати його від вершечка і аж до землі. Думками линув у теплів краї, де готувалися у далеку мандрівку в Україну лелеки. Вірив і надіявся, що його прохання обов'язково почують лелеки.

Почують і прилетять сюди.

І оживе лелечине гніздо...

*Михайло КОСТІВ,
м.Радехів*

НЕ ВІД'ЇЖДАЙ!

*Відкритий лист дружини до
чоловіка в Португалію.*

Вірі Нечикало присвячую.

Коханий мій, нас доля розлучила

Не по твоїй вині, а чи моїй.

Бо гроші до сих пір велика сила,

І тяжко нам без них – ти зрозумій.

Та Португалія ночами мені сниться

І тільки подушка скриває море сліз.
Мені на тебе хоч би подивиться
І ти щоб бачив як наш син підріс!
Підріс Андрійко наш – моя опора.
Останній дзвоник лине для дочки.
А я пишу тобі, що мама хвора,
Ти бач, як розпливаються рядки?
Кохання й сум... Це речі несумісні.
Сумує нині українка не одна
Бо сім'ї молоді живуть нарізно –
Чи не держави нашої вина?
Гірка година нашої розлуки,
Та все для наших діток стерпимо:
Поневіряння та жалі і муки,
Отак, мій любий, нині живемо.
На Україні люди не ліниві
Та все ж для нас нема робочих місць.
Отримаєм дві сотні – і щасливі.
О де наш розум, єдність, міць?
Маймо Бога, щоби мрії всі збулися.
Творімо одне одному добро.
- Не від'їжджай, коханий, залишися, -
Знову кричу у сні на все село.
Та вірю я, що час такий настане –
Засвітить зірка щастя нам обом.
А нині ювілей у нас, коханий.
О, як тебе бракує за столом!

*Любов ПЕНДИК,
снт.Лопатин*

ГЕНЕРАЛ

Пісня

Це було вже давно:
Україну в ярмо
Намагались кати запрягти,
Та на захист їй став
І народ свій підняв
Наш Тарнавський Мирон -
Генерал.

Приспів

Генерал, генерал, січовий генерал.
Він з граніту і бронзи постав,
З п'єдесталу століть на нащадків зорить.
Береже від усіх лихоліть.
Козаки-молодці –

Січові стрільці
Під знамена зібрались його,
Щоби рідна земля
Незалежна була,
Як калиновий цвіт
Розцвіла.

Приспів

Знаменитий земляче,
Клянёмось тобі
Твої мрії впровадить в життя,
Для України жить,
Його в долі й недолі
Любить.

Приспів

***Галина БЕРЕЗЮК,
м.Радехів***

Календар

пам'ятних історико-краєзнавчих дат Радехівщини на 2007 рік

6 січня 1882 р. – 125 років від дня народження священника о. Володимира Сполітакевича. Уродженець с.Новий Витків.

14 січня 1952 р. – 55 років від дня народження вчителя, журналіста, поета, краєзнавця Василя Михайловича Пруса. Уродженець с.Дмитрів.

29 січня 1912 р. – 95 років від дня народження провідного діяча ОУН на Радехівщині Романа Йосиповича Мандрики – «Чорноморця». Уродженець с.Лопатин.

30 січня 1962 р. – 45 років тому помер педагог, видатний пластовий діяч Северин Левицький. Уродженець с.Щуровичі.

2 лютого 1897 р. – 110 років від дня народження священника о. Мар'яна Плешкевича, пароха села Щуровичі (1929 -1939).

2 лютого 1957 р. – 50 років помер кооператор і педагог Роман Пекарський. Уродженець с.Павлів.

12 лютого 1942 р. – 65 років тому у м.Кривий Ріг німецькі фашисти розстріляли члена ОУН Ганну Максимець. Уродженка с.Щуровичі.

24 лютого 1977 р. – 30 років тому помер сотник УГА Василь Мельничук – учасник Листопадового чину. Уродженець с.Корчин.

8 березня 1967 р. – 40 років тому у Львові померла художниця Олена Львівна Кульчицька, яка деякий час проживала в селищі Лопатині.

9 березня 1922 р. – 85 років тому помер видатний оперний співак О.Мишуга. Уродженець с.Новий Витків.

10 березня 1877 р. – 130 років від дня народження священника о.Мирона Коритка, пароха с.Вузлове.

11 березня 1952 р. – 55 років тому помер художник і педагог Іван Кулець. Уродженець с.Вузлове.

13 березня 1912 р. – 95 років від дня народження священника о.Ореста-Степан Карплюка. Уродженець с.Новий Витків.

28 березня 1982 р. – 25 років тому помер діяч УВО-ОУН Іван Тимчук. Уродженець с.Ордів.

31 березня 1947 р. – 60 років тому померла українська поетеса і педагог Уляна Кравченко, яка вчителювала в с.Руденко.

15 травня 1897 р. – 110 років тому засновано читальню в м.Радехові.

28 травня 2000 – минає 7 років з дня смерті композитора, народного артиста України Ігоря Білозіра. Уродженець м.Радехів.

4 червня 1937 р. – 70 років від дня народження поетеси Анастасії Василівни Хімко. Уродженка с.Поздимир.

19 червня 1867 р. – 140 років від дня народження композитора, хорового диригента Євгена Купчинського. Уродженець с.Оглядів.

30 червня 1907 р. – 100 років від дня народження генерал –хорунжого УПА Романа Шухевича – «Тараса Чупринки».

3 липня 1927 р. – 80 років від дня народження поета Степана Карплюка. Уродженець с.Кустин.

28 липня 1897 р. – 110 років від дня народження митрополичого протоієрея у Канаді о. Василя Апонюка. Уродженець с.Середпільці

8 серпня 2002 р. – 5 років вийшов перший номер міської газети «Наш Радехів».

24 серпня 1922 р. – 85 років від дня народження активного учасника ОУН Степана Сенюка – «Тур». Уродженець с.Полове.

2 вересня 1962 р. – 45 років від дня народження кандидата хімічних наук, доцента кафедри неорганічної хімії Василя Івановича Заремби. Уродженець с.Стоянів.

15 вересня 1877 р. – 130 років від дня народження відомої художниці, лауреата Шевченківської премії Олени Львівни Кульчицької, яка деякий час проживала в селищі Лопатині.

23 вересня 1897 р. – 110 років тому помер польський поет Корнель Уейський. Похований в с.Павлів.

26 вересня 1952 рю – 55 років тому помер священник о. Мирон Коритко, парох с.Вузлове.

1 жовтня 1912 р. – 95 років від дня народження художника Володимир Каплуна. Уродженець с.Криве.

12 жовтня 1912 р. – помер граф Станіслав Бадені.

14 жовтня 1942 р. – 65-а річниця утворення УПА.

25 жовтня 1892 р. – 115 років від дня народження Василя Мельничука. Уродженець с.Корчин.

30 жовтня 1887 р. – 120 років від дня народження суспільно-громадського і політичного діяча Луки Мишуги. Уродженець с.Новий Витків.

11 листопада 1977 р. – 30 років тому помер педагог і кооператор Роман Іщук.

23 листопада 1857 р. – 150 років тому помер генерал польських військ Йосиф Дверніцький. Похований в с.Лопатині.

30 листопада 1932 р. – 75 років тому загинув член ОУН Юрій Березинський, син оглядівського священика.

1 грудня 1887 р. – 120 років від дня народження видатного діяча національно-визвольного руху на Радехівщині, одного із засновників «Рідної школи» Ярослава Селезінки.

7 грудня 1892 р. – 115 років від дня народження Олени Степанів-Дашкевич, батько якої родом із с.Криве.

6 грудня 1932 р. – 75 років тому помер священик о. Володимир Сполітакевич. Уродженець с.Новий Витків.

21 грудня 1907 р. – 100 років від дня народження доктора Богослов'я і філософії Івана Гриньохи. Уродженець с.Павлів.

26 грудня 1987 р. - 20 років тому в м.Едмонтоні (Канада) помер громадський діяч Ярослав Цвікілевич. Уродженець с.Новий Витків.

30 грудня 1967 р. – 40 років тому помер живописець і громадський діяч Юліан Буцманюк . Уродженець с.Сморжів.

Календар підготувала

Ірина Личак,

провідний бібліотекар Радехівської центральної районної бібліотеки

До 100-річчя Романа Шухевича

Цього року вже відбулося декілька засідань координаційної ради з питань розвитку духовності райдержадміністрації, під час яких було обговорено питання щодо відзначення на районному рівні 100-річчя від дня народження генерал-хорунжого УПА Р.Шухевича. Участь в засіданнях координаційної ради беруть не тільки керівники району, але й лідери районних осередків громадських організацій і політичних партій, історики і краєзнавці. Нещодавно на виїзному засіданні в с.Оглядіві, звідки родом дружина Р.Шухевича і тут він часто бував, було запропоновано з нагоди ювілею за спонсорські кошти збудувати пам'ятник генерал-хорунжому УПА Р.Шухевичу, а також видати брошуру «Роман Шухевич і Радехівщина».

НАГОРОДИ НАЙКРАЩИМ СПОРТСМЕНАМ

Нещодавно в сесійній залі районної ради відбулося нагородження переможців у номінаціях «Найкращі в галузі фізичної культури і спорту за 2006 рік». Грамоти, медалі і кубки номінантам вручили міський голова В.Кутенський, заступники голови райдержадміністрації та інші посадові особи.

У СПАДОК ВІД СРСР

За даними відділу з надзвичайних ситуацій Радеківської райдержадміністрації, в листопаді минулого року було проведено перевірку екологічного, санітарного та загальнотехнічного стану об'єктів на території району, де за часів колишнього СРСР знаходились позиції шахтних та рухомих пускових установок РВСП. В результаті проведеної перевірки було виявлено, що залишки спецспоруд знаходяться в незадовільному технічному стані, всі люки на каналізації інженерних мереж відсутні, зовнішні кабельні електричні мережі та внутрішні металеві конструкції спецспоруд розкрадені, навколишня територія, наземні та підземні споруди захаращені залишками будівельного та побутового сміття, у пробах ґрунту виявлені перевищення граничнодопустимих концентрацій досліджуваних солей важких металів. Рекультивация території колишньої військової частини до цього часу не проведена, а відкриті шахтні пускові установки та напіврозібрані будівлі і споруди на цих територіях являють певну загрозу для життя місцевого населення та тварин.

Наймодніші імена в Україні

За інформацією прес-служби Міністерства юстиції протягом 2006 року в Україні були популярними близько 20 імен. Про це повідомив міністр юстиції Олександр Лаврино-вич з посиланням на дані органів реєстрації актів громадського стану (РАГС) Міністерства юстиції України за минулий рік.

Найпоширенішими жіночими іменами торік були Софія, Дарина, Дарія, Крістіна, Ганна, Марія, Вікторія, Катерина, Анастасія, Єлизавета та Валерія. Хлопчиків дуже часто називали Вадимами, Романами, Глібами, Владиславами, Максимами, Данилами, Денисами та Андріями. Залежно від регіону, були поширені також імена Богдан, Назар, Арсен, Тарас, Зоряна.

Серед рідкісних імен найбільш уживаними в 2006 році були Злата, Єсенія, Сабіна, Сабріна, Ніколь, Ліана, Лія, а також Герман, Ерік, Еміль, Рувим та Ренат.

На честь політиків, як стверджують працівники РАГСів, дітей торік, як правило, не нарекали. Так, ім'я Віктор нині зустрічається дуже рідко. А ім'я Юлія однаково популярне вже багато років.

Все рідше українці дають дітям традиційні імена, такі, як Галина, Ніна, Людмила, Лариса, Зінаїда, Валентина, Григорій, Леонід, Степан, Анатолій, Сергій та Петро. Здебільшого, так нарекають новонароджених на честь когось із родичів.

Практично зникли популярні у 80-х роках такі імена, як Анжела та Жанна.

Разом з тим, у палітрі імен щороку з'являється все більше рідкісних та незвичайних. При цьому дівочі імена різноманітніші і більш сучасні. Сильний вплив на це, за словами міністра, справляють популярні книжки та серіали. Чимало також біблейських та історичних імен.

Так, протягом 2006 року в Криму були зареєстровані такі незвичайні імена як Ірис, Ратібор, Дарвін.

У Вінницькій області - Мойсей, Серафім, Соломон, Магдалена. Волинській - Ера, Кармеліта, Магдалина. Дніпропетровській - Добриня, Адам, Єлісей, Максиміліан, Платон, Спартак, Ясер, Аполлінарія, Графіеліта, Джасмін, Шакіра. Донецькій - Єгорька, Дарій, Аттілло, Аріадна, Есміральда, Кармен. Житомирській - Шохруххон, Есфір, Залман-Ізраель. Закарпатській - Їжак, Авель, Мімі, Мальвіна. Запорізькій - Парно. Князь, Еллада, Деврадж. Івано-Франківській - Рипсіме, Бруклін, Кінга, Адельфіна. Кіровоградській - Флорін-Даніель, Мадонна, Ебігеіль Грейс. Луганській - Фарада, Платон. Фабіан, Фаня, Аеліта. Львівській - Ангел, Нобель, Ольвія. Миколаївській - Авраам. Тамерлан, Ізмаїл, Анні, Марія-Магдалена, Ніка-Гаєтана, Шукрія, Зарджинія, Женів'єва. Одеській - Маршал, Серафим, Гамлет, Озодахон, Жуйжуй, Абдульжакіль, Русалка. Полтавській - Ахлідін, Дамір Роланд, Дзвінка-Іванна. Мерисабель. Рівненській - Лев-Леонід, Євстафій-Станіслав, Роксолана. Сумській - Міхаїл Нанух, Кармелітта. Тернопільській - Енжелін Ван-Ю. Харківській - Кенеді, Шахід, Жюльєн-Олексій, Аврора, Марфа. Херсонській - Літвін, Інна-Інесса, Олександра-Аврора. Хмельницькій - Міхаїл, Артур-Іоан, Іулієна. Черкаській - Іглесіас Армандо. Чернівецькій - Гедеон, Кріст'ян, Іуді. Чернігівській - Одисей, Мелодія, Мандінахон. У м.Києві - Кай, Емір, Мехрана, Млана. У м.Севастополі - Феолент, Сільвам Надія, Іуліанія, Зійода, Мільоша. А найбільш незвичайними випадками реєстрації імен новонароджених у 2006 році були - Принцеса, Черешня, Цариця (у Закарпатській області), Принцеса (у Дніпропетровській області), Золушка (у Полтавській та Дніпропетровській областях), Атлантида (в Івано-Франківській області), Мадагаскар (в Запорізькій області), Таймер (у Луганській області), Сервер (у Запорізькій області), Космос (у Донецькій області) та Лимон (у Закарпатській області).